

Найвищою функцією держуправління є запобігання лихові (evils). У своїх спробах, уряд стикається з перепонами, коріння яких глибоко в самому людському єстві.

Перша, що наближення лиха як такого неочевидне, аж поки воно не сталося, це в порядку речей. Щораз на етапі виникнення цієї загрози є місце для сумнівів і полемік щодо реальності чи уявності цієї загрози.

Крім цього, вони часто залишаються в тіні поточних проблем, яким через їх очевидність і нагальність надається перевага; звідси гріх будь-якої політики – продаж майбутнього в обмін на непорушність порядку денного.

Понад усе, люди мають звичку помилково бачити корінь проблеми в її обговоренні. “Якби ж тільки, – вони люблять говорити, – про це не говорили, цього б не сталося”.

Можливо, коріння цього в примітивному розумінні, що слово і сутність, ім'я і предмет тотожні. Так чи інакше, серйозне обговорення майбутнього та зусилля аби запобігти ризикам це найбільш невдячна та найважливіша справа політиків.

А ті, хто свідомо сторониться цього, заслуговують на прокляття від наступників.

Тиждень, можливо два тому я балакав зі своїм виборцем, трудящим чоловіком середнього віку, що працював на одному з націоналізованих виробництв.

Обмінявшись кількома реченнями, він врешті сказав: “Якби у мене були гроші, я б у цій країні не залишився”.

Я зверхньо зауважив, що навіть цей уряд не вічний, але він продовжив – “У мене троє дітей, всі вже дорослі, двоє одружені, з сім'єю. Я не зможу спати спокійно, поки вони не поїдуть звідси, закордон. Через 15 чи 20 років у цій країні чорні триматимуть батіг над білими”. Я вже чую крики забитих.

Чому я посмів говорити про такі страшні речі? З чого це я дозволив собі сіяти неспокій, розпалювати почуття людей переказуючи почуте мною?

Відповідь в тому, що я не маю права зробити інакше. Порядний, звичайний англієць, що серед білого дня жаліється мені, у рідному місті, його обраному Парламентарю, що ця країна не варта для життя його дітей.

Я не маю права спустити плечима та зосередитись на чомусь іншому. Його словами говорять тисячі і сотні тисяч, говорять і думають – можливо не по всій Великобританії, але в тих регіонах, де вже відбувається повна трансформація, подібних якій у всій Англійській історії не було.

Якщо це продовжиться, за 15-20 років у цій державі житиме понад 3 мільйони мешканців з нашої Співдружності та їх потомків. Це кажу вам не я, це те що Парламенту озвучив речник General Register Office [демографічне відомство – Ч. Г.].

Ще немає розрахунку до 2000-го року, але ця цифра коливатиметься в районі п'яти-семи мільйонів. Кожен десятий мешканець, це можна порівняти з населенням Лондонської агломерації (Greater London).

І це число навіть не буде рівномірно розподілене від Марґейту до Аберіствіт та від Пензансу до Абердину. Цілі площі, міста та їх частки по всій Англії будуть захоплені іммігрантами та їх нащадками.

З часом, кількість нащадків іммігрантів, тих хто народилися в Англії як і ми, швидко зростатиме. До 1985 року народжених тут буде більшість. Саме цей факт штовхає нас до нагальних дій зараз, непопулярних кроків, складних, але які можуть запобігти лиху, що трапиться через кілька наступних скликань парламенту.

Природно і раціонально, що першим питанням у нації, яка стоїть перед такою загрозою є: “Як масштаби цього можна зменшити?”. Навіть якщо цьому не можна запобігти, у крайньому випадку чи можна це обмежити, маючи в голові що кількість тут є вирішальною: значення і наслідки від чужорідного (alien) елемента, впорскнутого в іншу країну чи сильно відмінну популяцію залежить від того, чи ці прибульці становитимуть 1% чи 10%.

Відповідь на це просте і раціональне питання рівно така ж проста і раціональна: зупинити, чи майже зупинити подальший приплив та сприяти максимальному відтоку.

Обидві відповіді є частиною офіційної програми Консервативної Партії.

Майже не піддається сумніву факт, що прямо зараз в одному лише Вулвергемптоні щотижня з-за моря прибуває 20 чи 30 додаткових іммігрантських дітей – що означає 15 чи 20 додаткових сімей через 1-2 десятиліття.

Якщо Бог хоче покарати, то відбере перше розум. Певно ми втратили розум,, буквально божевільні, ціла нація, якщо погоджуємось з 50-ма тисячами нахлібників, яких ставатиме ще більше.

Це те ж саме, що спостерігати за нацією, зайнятою розведенням власного похоронного вогню.

Хіба ми не божевільні, що дозволяємо самотнім людям іммігрувати до країни, начебто з бажанням осісти сімейним життям.

Не обдурюйтесь, що потік нахлібників зупиниться сам. Навпаки, навіть за нинішніх дозволених обсягів у 5.000 на рік за ваучером, цього достатньо аби кількість зростала до 25.000 та до нескінченності. Це все не згадуючи існуючі шахрайські схеми й таке інше.

У таких обставинах ніщо інше не допоможе, як негайне скорочення загального припливу мігрантів-поселенців до мізерних масштабів та невідкладних владних і законодавчих рішень.

Я хочу підкреслити на слові “поселенців”. Це не те саме, що громадяни Співдружності та інші чужинці, що прибувають до нашої країни з наміром навчатися чи покращувати кваліфікацію, як до прикладу лікарі з країн Співдружності, що в інтересах власних країн долучилися до розширення нашої медичної служби, прискоривши це. Вони і не були й не є імігрантами.

Хочу сказати про ре-еміграцію. Якщо б вся іміграція закінчилась завтра, темпи розростання кількості мігрантського населення суттєво скоротилися, але вплив цієї прогнозованої частини популяції на безпеку ситуацію би не змінився.

Цього можна було б досягти лише тоді, коли б це було стале число прибулих, які не затримуються довше десяти років чи близько того.

Тому ми маємо нагально реалізувати другу частину програми Консервативної Партії – заохотити ре-еміграцію.

Ми не можемо підрахувати кількість людей, які отримавши щедрю допомогу, повернуться на батьківщину чи деінде де є потреба у робочій силі та їх навичках.

Незрозуміло чому жодна така політика досі не реалізована. Скажу лиш, що до мене у моїй окрузі вже звертались мігранти, які просять допомогти їм повернутися додому. В разі якби ця політика вже була прийнята та рішуче впроваджена, відтік мігрантів вже був би помітним.

Третя частина політики Консервативної Партії – рівність громадян перед законом, не повинно бути дискримінації чи різноймення між ними зі сторони публічної влади.

Зі слів містера Хіта [прем'єр-міністра], у нас не буде “громадян першого класу” чи “другого класу”. Тобто імігрант і його потомки не будуть ані привілейованими, “особливими”, чи що наші громадяни мають бути позбавлені у праві на дискримінацію у своїх власних стосунках, між одним добрим громадянином та іншим, чи що він має суб'єктивно надавати перевагу одній законній формі над іншою.

Ті хто вимагають “антидискримінаційного” законодавства мають хибне сприйняття реальності, як ті що у 1930-х намагалися засліпити країну перед зростаючою небезпекою, чи то наші архієпископи, які розгулюють з мішками на голові.

Дискриміновані та поневіряються, тривожаться і обурюються не іммігранти, а ті, до кого додому вони приїхали і досі приїжджають.

Схвалити цей закон для парламенту зараз – це ризик, як запалити сірником купу пороху.

Вони не відають що творять, якщо говорити м'яко.

Не обманюйте себе, порівнюючи наших іммігрантів зі Співдружності в Британії і американських негрів (Negro). Негритянське населення Сполучених Штатів, що живе там ще з колоніальних часів, починали буквально рабами, лише згодом отримавши права, поступово і все ще не повністю.

Іммігрант з країн Співдружності приїхав до Британії як повноцінний громадянин до держави, яка не знала дискримінації громадян, відразу отримавши громадянські права як кожен громадянин – від права голосу до медичної допомоги у NHS.

Які б не були труднощі з іммігрантами, суть проблеми була не в законах, не в держполітиці чи адмініструванні, а через особисті обставини, у конкретних ситуаціях, які завжди будуть зважаючи на різність долі й досвіду одної людини та іншої.

В той час як для іммігранта допуск в країну це допуск до привілеїв і можливостей, яких він так прагнув, то вплив на корінне населення був зовсім іншим.

З незрозумілих для них причин, вони опинились чужими у власній країні. Їх дружини вже не могли отримати ліжко в пологовому, їхні діти не мали змоги ходити в школу, а їх домівки змінились до невпізнання.

Їх надії на майбутнє розбиті, а на роботі вони виявили що до іммігрантів у роботодавців інше ставлення та вимоги. Вони чують, що вони небажані, а тепер що Парламент не хоче захищати їх, реагувати на їх скарги.

Сотні і сотні листи, які я отримував після мого останнього виступу на цю тему, десь два-три місяці тому, була неймовірна особливість – в значній мірі нова і негативна. Всі парламентарі звикли до типової анонімної кореспонденції, але мене здивувало і стривожує, що багато звичайних людей, раціональних і добре освічених вирішили навіть не вказувати зворотної адреси, аби в разі розголошення їх листа не натрапити на неприємності й репресії.

Відчуття пригніченої меншини зростає серед пересічних англійців, це складно уявити тим хто з цим не стикається.

Я дозволю пересказати один із сотні листів від свого імені: Вісім років тому на заможній вулиці у Вулвергемптоні будинок був проданий негру. А тепер там живе лише одна біла

пенсіонерка. Це її історія. Вона втратила обох синів і чоловіка на війні, тому вирішила у своєму семикімнатному будинку пансіонат.

Вона тяжко працювала і у неї виходило, заробляла та відкладала на старість. Потім туди переїхали іммігранти, вони викупили будинок за будинком. Тиха вулиця перетворилась на шумну й бентежну.

На жаль, її білі орендарі з'їхали. Наступного дня після того, як виїхав останній, її розбудили о 7-й ранку двоє негрів, щоб скористатися її телефоном і зателефонувати роботодавцеві. Коли вона відмовила, її образили, і вона забоялася, що на неї могли напасти, якщо б не ланцюг на дверях.

Сім'ї іммігрантів хотіли орендувати кімнати в будинку, але вона відмовляла. Її заощадження закінчились, і після оплати тарифів вона могла жити лише на 2 фунти стерлінгів у тиждень. Вона просила зменшити тарифи, їй запропонували здавати частину будинку. Коли вона сказала, що єдині люди яким вона може запропонувати – негри, дівчина відповіла їй, що "Расові упередження не мають місця в цій країні". І вона пішла додому.

Поки що родичі допомагають їй оплачувати рахунки. Іммігранти запропонували купити її будинок – за ціною кількомісячної оренди. Тепер вона боїться виходити на вулицю. Вікна – розбиті. У поштову скриньку проштовхують лайно. Коли вона йде в магазин – за нею йдуть чарівні й широко усміхнені діти, які не розмовляють англійською, але знають одне слово – "Расист" (Racialist) та скандують перед нею.

Вона переконана, що потрапить до в'язниці, коли пройде біль про Міжрасові Взаємостосунки. Хіба ж це так далеко від правди, питаю я?

Інша річ яку не помічають, чи хочуть не помічати деякі, термін "Інтеграція" передбачає що ви не відрізняєтесь від інших членів суспільства.

Насправді ж, зараз як і у всі часи, існують помітні фізичні відмінності, навіть за тим же кольором шкіри, це ускладнює інтеграцію. Інтеграція складна, хоча й врешті не неможлива.

Серед іммігрантів з числа мешканців Співдружності є ті, які найбільше переймаються інтеграцією, докладають зусиль ті 15 років що живуть тут, це багато тисяч. Але уявити, що ця ідея буде такою ж важливою для все більшої кількості іммігрантів та їх нащадків – це смішно і дуже небезпечно.

Ми на порозі змін. Дотепер силою свого походження та чисельності, ідея інтеграції здавалась для них зовсім недоступною.

Тепер ми спостерігаємо ріст антиінтеграційних настроїв. Вони хочуть зберігати й загострювати власні расові й релігійні відмінності, аби фактично панувати спершу в колі своїх одноплеменців, а згодом й над рештою населення.

Мала хмара, немов долоня людська, підіймається з моря й була видна нещодавно у Вульвергемптоні, звідки швидко поширюється.

Слова, які я дослівно збираюся використати з'явилися у місцевій пресі 17 лютого не мої, а сказані парламентарем-лейбористом, міністром у сучасному уряді:

“Ком'юніті Сикхів, їх громади, зберігають свої традиції, неприйнятні в Британії. Працюючи в Британії, зокрема на держслужбі, вони повинні бути готові прийняти умови роботодавця. Претензії на общинні права, чи радше обряди, призводять до загрозливої фрагментації суспільства. Ці общини – це ракова пухлина. Навіть якби це практикували люди іншого кольору шкіри, це заслуговує на засудження”.

Велика повага Джону Стоунгаузу, що він зміг проникнутись цим й мав сміливість сказати. Для цих небезпечних елементів, які розколюють суспільство. Цей закон – та сама кістка (rabulum) кинута зі столу, аби іммігрантські комуні могли організовуватись, консолідовувати членів та агітувати проти своїх співгромадян, силою закону, яку їм хочуть дати невігласи.

Кидаючи взір у майбутнє, неначе римлянин, “як побачить, що Тибр троянською кров'ю піниться й весь рід із коренем знищено.. Тиброві води теплі від нашої крові, все поле кістьми забіліло.”*

Трагічний феномен, який ми з жахом спостерігаємо по інший бік Атлантики, але який там переплітається з історію Штатів як таких, приходить сюди до нас з нашої власної волі і байдужості. у Кількісному вимірі ситуація зрівняється з американською ще до кінця століття. Лише рішучі та термінові дії можуть запобігти цьому вже зараз.

Чи вимагатиме суспільство цих дій – не знаю. Що я знаю, так це те що було б зрадою замовчати та заплющити очі.

- – “Зиркни ж тепер на тибрські води, Дивись, як кораблі горять! — їх палять Турнові уроди, Тебе і всіх нас кобенять. Спусти їм — то таке закоють і власть твою собі присвоюють, і всім дадуть нам киселя; Сплюндрують ліс, розриють Іду; Мене ж, стару, уб'ють, мов гниду, Тебе прогонять відсіля”. (Котляревський. Енеїда)